

CORONA BOREALIS

I.

Hol a város aranyló tornyok alján
Kopott kövek holt álmában piheg,
Éjfél körül, győzven a test hatalmán,
Lelkemnek égi útát építék.

Vergődő létem egyetlen reális
Fundamentuma az a látomás,
Amikor a Corona Borealis
Hat fényes csillaga megkoronáz.

Míg körülötted seregekbe gyűlve
Káprázik a mohó csillagvadász,
Megittasulva hintázom az úrban
Egyetlen-egy arany hajszáladon.

II.

Be jó tükrödhöz verni homlokom
Ablak fénylő hasáb sötét magasban
Szívem vergődő lepkeszárny vakon
Keresi holtát Szépség sugaradban

Elégni Benned felséges halál
Zuhanás a Föld izzó közepébe
— Ujjászületni, mint főnixmadár
S készülődni száz újhalálú létre

Megérem-e? Egy sajjó vágy vagyok
Nagy nyíl nő bennem mindig Rádmutatva
Repülni készen a dicső Magasba
Hol csak Te vagy, az Úr s a csillagok

III.

Szépség, aki öröktől fogva vagy,
s ölelésedre ezer éve várok,
hány szív tört össze ablakod alatt,
szegény hegedűk, fuvolák, gitárok!

Hozzad esengett lila éjszakán
provánszi kertből szívtépő dalocska.
Gonosz kard villant a hold sugarán,
— dobtál e rózsát a hülő halottra?

Kegyetlenség a kenyered, tudom,
mióta lábad a szívem taposta.
Legnagyobb örömöd a bánatom,
kiontott vérrel vagy bebalzsamozva.

Mégis, mégis nyisd ki az ablakod,
hajolj ki egy szóra a hideg éjbe.
Én feldobom a szívemet. Te dobd
egyetlen-egy hajszáladat cserébe!

Jékely Zoltán

BALATONI ELÉGIA

Sarkantyúba kapom a képzeletemet:
Hol vagy ezórán, hol keresselek?
Hol vagy, sok-sok tökéletes vonal
Szövedéke, állandó diadal
Mulandóságon s mindenem, mi rút!
Kiapadhatatlan mennybeli kút,
Hol a vándor nem földi szomjat olt
S a mennyet látja, ha felé hajolt.

A távolságot álom oldja fel,
Feléd álmok csapatja menetel,
Nyomodba úszított kopóhadak
Folyton csaholva úznek-hajtanak,
Tisztásokon és dombok hajlatán
Inalsz előlök, könnyülábú dám
S mikor már-már elérnek, könnyű: bölcs
Szökelessel kidobbansz és kitörsz.

Dühöng a szél, tombol a Balaton,
Téged kereslek minden tarajon,
A tenger éppen így vajúdhatott,
Mikor Vénusznak életet adott;
Kagylót nyitok meg, a kezem remeg,
Minden szép kagyló Téged rejteget.
Minden kagyló a szerelem maga:
Meg nem szegett lányságod záloga.

Somló, Csobánc, Tátika, Szigliget,
Romablakból kis kendő integet,
A víz felett hintázva álmatag
Szellem-fehér sirályok szállanak.
Megálmodott, sohasem teljesült
Szerelmek, véres hullámba merült
Vágyak a mélyből fel-felsajganak —
A mi szerelmünk is legenda csak.

Jékely Zoltán